

NÁVŠTĚVA

Ubíhal čas. Dny přešly v týdny. Týdny v měsíce. Studený únor. Sychravý březen. Jak říká Ezra Pound, život běží jako plná myš, která nepohne ani stéblem trávy. Většinou jsem chodil do knihovny a četl si noviny: místní provinční zprávy, vyčpělé redakční úvodníky, omezený rozhled. Občas jsem se probíral gramofonovými deskami s vážnou hudbou a nedělal nic až do šesti hodin, kdy už se zdálo být vhodné začít tiše popíjet polskou vodku nebo antrimskou samohonku a poslouchat při tom Wagnera, Steva Reicha nebo Arvo Pärta. Podivná miléniová muzika pro podivné miléniové časy.

Šel jsem na úřad práce, kde mi řekli, že nemá vůbec smysl, abych se hlásil do jejich evidence. Vzhledem k pravidelně přicházející výsluze by museli prozkoumat mé majetkové poměry a určitě bych na žádnou další podporu nakonec nedosáhl. Úřednice mi doporučila, abych se odstěhoval do Španělska, Řecka nebo Thajska nebo prostě někam, kde by mi měsíční šek z Královské ulsterské policie pohodlně stačil k živobytí.

Měl jsem pocit, že to je dobrá rada, a půjčil jsem si z knihovny pár knížek o Španělsku.

Bezcílně jsem se toulal po ulicích. Pozoroval jsem. Pozoroval jsem jako detektiv. Kluky hrající fotbal. Kluky malující výhrůžné obrazy na domovní štíty. Houslisty a cellisty hrající před bankou pro pár měďáků. Muže na High Street nabízející, že vám za cenu šálku čaje odrecitují jakoukoli báseň, na kterou si vzpomenete.

Jednou večer jsem se v hospodě připlctl do rvačky. Obvyklá záležitost. Vrazil do mě postarší chlápek. „Promiň, kamaráde,“ omluvil jsem se. A vznikl z toho pěstní souboj. Dostal jsem ho levačkou, ale než jsem se nadál, uštědřil mi ten hajzl pět ran svou pravačkou. Brada, břicho, ledviny, znovu břicho... Muselo mu být přinejmenším šedesát. Pomohl mi na nohy, koupil mi panáka a spustil historky o tom, jak získal titul ve střední váze a jak trénoval Johna Waynea pro roli bývalého boxera ve snímku *Tichý muž*. Znělo to uvěřitelně, ale já z toho byl tak zmatený, že jsem nedokázal říct, jestli je to pravda, nebo totální hovadina... Jel jsem domů taxíkem, vypil koktejl s vodkou a limetkovou šťávou, vzal si desetimiigramovou tabletku valia a šest aspirinů a šel do postele.

Nad ránem jsem se probudil, pohlédl na lahvičku s aspirinem vedle sebe a přemýšlel, jestli šlo o zbabělý, polovičatý pokus o sebevraždu. *Zbabělý*, protože jsem měl pořád u sebe svůj služební revolver, který jsem si směl jako bývalý policista ponechat ještě rok po odchodu ze služebního poměru. To byl přece způsob, jak to udělat. Čistý průstřel obou hemisfér osmatřicítkou s tlumičem.

Bolelo mě břicho, a tak jsem se vydal do Carrickferguské nemocnice, kde mě čekala překvapivě plná čekárna. Lynchovské noční postavy jako vystřižené z autobusového nádraží. *The Open University* na černobílé televizi. Vousatý fyzik: „Život představuje termodynamickou nerovnováhu, ale entropie nás nakonec všechny dožene...“

Jo.

Břicho mě trápilo čím dál víc, a tak mě dali na kapačku. Doktor na pohotovosti prohlásil, že to přežiju, ale že jsem neměl ty léky míchat. Dal mi leták, jak předcházet depresi. Šel jsem domů, zabalil se do prostěradla a vyšel na podestu schodiště. Z nově zbudovaného ústředního topení někde kapala voda a opravář tvrdil, že k řádné opravě přístroje připomínajícího varhany si musí nechat poslat součástku z Německa. Vysvětlil mi, že to bude trvat týdny, možná déle než měsíc, a tak jsem si vypůjčil další petrolejová kamínka a popravdě řečeno se mi zamlouvala víc. Kamínka představovala moji